

Upanje in obup.

Nè, nè — nikakor ní mogoče, da bi ljubi Bog tej prijaznej okrogličici, ki je na desnej, ne dal vsega, česar si želi! Le pogledjte to otročje zaupanje in trdno véro v Bogá, ki se odséva iz teh prečistih, ljubeznjivih očese, obžarenih od najlepših jutranjih sanj človeškega življenja! Ali je mogoče, da bi ljubi Bog ne izpolnil temu nežnemu otročičku ónih željá, ki puhté iz nedolžnega srčeca k Njemu pred nebeški prestol? Bodi si, da je kaka mala otročja prošnja v podobi molitevce, ki se vzdiga iz brezskrbnega mladega srca k predobremu očetu v nebesih, bodi si, kar koli, temu cvetočemu

obrazku bode Bog izpolnil vse, česar prosi. In to se tudi vidi na prijaznih očescih, ki s tolikim zaupanjem zró tjà góri, kder prebiva neskončna božja ljubezen. In ta usteca! nekoliko na sméh se držeč, ali nam ne pravijo, da bode Bog izpolnil vse, česar prosijo? — O ti sveta nedolžnost! blagor ti, ker ti je Bog prijatelj! . . . In tako želimo tebi, okrogličica, da ostaneš dolgo, dolgo — vse svoje življenje prijateljica božja, ter da nikoli ne izgubiš svojega trdnega zaupanja v Bogá, saj si ustvarjena po njegovej svetej podobi. Bog

naj te usliši in izpolni tvoje želje! — A tudi tebi nežni obrazek na levej, naj ljubi Bog izpolni vse, česar ga prosiš. Na tvojem lici se pač vidi, da si vže okusila marsikatero grenkost, in da poznaš bridkosti in bēdo tega svetā. Nekako plaho in obupno zreš tjā v široki svet, in vidi se ti, da bi bila tudi ti rada takó nedolžno vesela, kakor je tvoja sestra na desnej. O ne plaši se! s trdnim zaupanjem povzdigni svoje oči tudi ti k Njemu, ki je neskončna milost in dobrota. Tudi tebe bode uslišal, tudi tebi izpolnil, česar ga prosiš, saj si tudi ti njegova stvar, njegova ljubezen! O zatorej ne obupaj! K višku oči in prosi ga, kakor prosijo otroci svojega očeta, in — izpolnjene bodo tudi tebi tvoje želje. — A Ti, vsemogočni, dobri oče v nebesih! Tebi je lehkó; Ti samó migneš in — izpolnjeno je vse, česar si želi to ubogo srce človeško! In vsega imaš v izobilji, s čimur lahko narediš veselje svojim stvarém. Usliši, usliši zatorej, o oče, prošnje in želje svojih otrok, da bode tudi Tvoje očetovsko veselje tem večje! . .

I. T.

Sneženi mož.

(Po Andersen-u.)

Kar pôka po meni, takó mraz je nocoj!“ dejal je sneženi mož. „Ta ostri veter bi me skoraj z življenjem navdal! A kje so zdaj óni žarki, ki so malo prej še zijali v mé?“ Mislil si je solnce, ki je ravno zahajalo. „Tega pa vender ne bodem storil, da bi namežikal; svoje kosove pa vže še lahko vkupe držim!“

Dva velika trikotna kosova strešne opeke je imel namesto očí; a usta mu so bila kos starih grabelj, zato so imela tudi zobé.

Porodil se je bil sneženi mož med veselim krikom dečkov, a žvenketanje saní in pokanje z bičem ga je pozdravljalo.

Solnce je zašlo; polna luna je vzhajala, okrogla in velika, čista in lepa v jasnem zraku.

„Nu, zdaj ga pa imamo zopet od druge stráni,“ dejal je sneženi mož. Mislil je, da je solnce, ki se je novič pokazalo. „Sem ga vže odvadil, da me več ne žgè in tudi ne zijá več tako v mene, kakor poprej. Zdaj naj le visi ondu gori in naj takó zelo sveti, da bodem samega sebe lahko videl. Ako bi le znal, kaj mi je storiti, da bi se le malo mogel premakniti kam drugam iz tega mesta. Takó rad bi šel kam drugam! Ako bi mogel, šel bi zdaj tjā doli na led drsat se, kakor vidim, da delajo dečki. Samó leteti ne znam.“

„Proč, proč!“ lajal je stari pes na verigi. Bil je malo hripav, odkar ni bil več v sobi, kjer je pod pečjó polégal. „Solnce te bode vže naučilo leteti! To sem videl lansko leto pri tvojem predniku. Proč, proč, proč so vsi!“

„Jaz te ne umejem, tovariš!“ pravi sneženi mož. „Ali me bode morda óni tam gôri naučil leteti?“ Mislil si je mesec. „To se zna, da je poprej odletel, ker sem ga grdo pogledal, a zdaj se vže zopet plazi od druge strani.“

„Ti ne veš ničesar,“ reče pes; „saj tudi še ni dolgo, kar so te skupaj nanесли. To, kar vidiš zdaj, imenuje se mesec, a óno, kar je zašlo, bilo je solnce. Jutri pride zopet in izvestno te nauči tjā dôli v jarek leteti. Vreme